

(דרך לזר)

להפנינג שלי

באחרון לפסח, שבת, 9.4.77, החל בשעה 10.30 בבוקר

בוא לשמוע

מוסיקה, כידור, נאומים (קצרים), דיברי סופרים ואמנים

בוא לפגוש

את לובה אליאב, מאיר פעלי, אורי אבנרי, סעדיה מרציאנו, מתי פדה, ד"ר יעקוב ארנון ואחרים.

הביאו מזון, משקה, שמיכות ואת כל המשפחה.

לגבי הסעה מאורגנת נא להתקשר: תל-אביב: 283689, ירושלים: 533980, חיפה: 662478, באר-שבע: 71030.

אירועי השבוע של מחנה שלי:

יום ד' ה-6 באפריל

● בשעה 20.30, עם חיים ברעם, אצל אילנה אלעד, עין כרם, בית 43, ירושלים.
● בשעה 20.40, עם אריק בן שחר, אצל רינה אלול, מעלות דפנה, לירושלים.

● ב-21.00, עם מאיר פעלי, בקיבוץ גן שמואל.
● ב-19.00, עם חיים ברעם, בבית התה, רחוב לוי אפשטיין 45, רחובות.
● ב-20.30, עם יאיר צבן, רחוב הבנאי 19, ירושלים.
● ב-21.00, עם מיכה מיימון, אצל שוש וג'י, רחוב טבריה 37, נתלאות, לירושלים.

יום ג' ה-12 באפריל

● ב-20.00, עם בועז עברון, בקפה אורלי, שדרות הילד, רמת-גן.
● ב-13.00, עם רן כהן, בבית-ספר בליד, רמת-גן.
● ב-14.00, עם מאיר פעלי, במיכילת הדסה, לירושלים.

יום ה' ה-7 באפריל

● ב-16.00, עם מאיר פעלי, בכפר קריא.
● ב-20.30, עם חיים ברעם, אצל הרולד סג"ר, רחוב הבנאי 5, ירושלים.
● ב-20.00, שיחה פתוחה מטעם מחנה שלי עם רן כהן, באוניברסיטה, לירושלים.

● ב-21.00, עם ח"כ אריה אליאב, אצל יוסף כרמון, רח' בן-סירא 16, בבלי, תל-אביב.

שבת ה-9 באפריל

● בשעה 16.00, פתיחת מועדון "שלי" בנצרת, עם מאיר פעלי ומתי פלד.
● ב-19.00, עם סעדיה מרציאנו, בר קרית ביאליסטוק, מועדון ההסתדרות, רחוב טננבוואם 17, יהוד.
● ב-20.30, עם ד"ר ישראל לך ואב"ר גר ביינר, ברחוב השחל 49, לירושלים.

יום ב' ה-10 באפריל

● בשעה 20.30, עם ח"כ אריה אליאב, בשדה יואב.

- אני אוהד את הרשימה ומבקש לקבל את המצע ומידע נוסף.
- אני מוכן להשתתף בהגייבה שתערכו.
- אני מוכן לערוך בדירתי הוגייבה למען הרשימה.
- אני מוכן להתנדב, במסגרת אפשרויותי, לפעולות הרשימה, ומבקש מידע על התפקידים שאני יכול למלא.
- אני מוכן לתרום לרשימה (את התרומה נא לשלוח במעטפה נפרדת. נא לציין בה אם זוהי תרומה חריגה, או אם אתה מוכן להרים תרומות נוספות עד ליום הבחירות).
- אני עומד לרשות הרשימה!

שם פרטי	שם מישפחה	רחוב ומספר	עיר
טלפון בבית	טלפון בעבודה	גיל	מיקצוע
		רכב	

נזור ושלח למטה שלי, רחוב טרומפלדור 24, ת"א.

(החשד מעמוד 11)

זאת אינה תופעת-לוואי מצערת. זוהי המטרה האמיתית של השינוי, נוי, בעיני רבים ממציגיו.

די בנימוק זה כדי לפטול את הרעיון כולו. אך יש, כמוכן, נימוקים חשובים רבים אחרים, שלא עלו על דעתם של הרפורמטורים המלומדים, העוסקים באלכימיה של בחירות, בחרי-עבודה מלאים ספרים.

כ וז פני הטענות המוכיחות את ה"פגמים היסודיים של השיטה המוצעת, מעלים מציעיה נימוק מכריע אחד, החוזר בפיהם עד בוש: היא יוצרת קשר ישיר בין הבוחר לבין הנבחר.

בתיאוריה, אין נימוק ופה מזה. כיום המצב לקוי, בלי ספק, הבוחר מצביע בעד רשימה, ולא בעד אישיות מסוימת. הנבחר אינו מרגיש מחויבות כלשהי כלפי בוחר מסוים. אלא רק כלפי המוסד הי מילגתי שהכניס אותו לרשימה.

אם ייבחרו חבריה-לכנסת על פי שיטה אישית, הם יצטרכו לדאוג לבחוריהם. ולא יהיו תלויים במנגנון המיפלגה. ואילו הר מיפלגות לא יוכלו עוד להכניס לכנסת עסקנים אפורים, הנאמנים למנגנון. תיאוריה יפה. למרבה הצער, אין זה שום קשר עם המציאות.

בריטניה היא מולדת הבחירות האישיות. שם קיימת השיטה האישית בצורתה הנ"ל קימה הקיצונית ביותר — מועמד אחד נבחר בכל מחוז. ברוב-קולות.

אולם הפרלמנט הבריטי הוא, כיום, אחד הגרועים בעולם. הוא נרדף אף מן הכנסת שלנו — משיי מה שהיא כימעת בלתי-אפשרית.

הרמה הממוצעת של חברי-הפרלמנט הר בריטי היא תחתית לכל ביקורת. הפרלמנט מלא במאות אפסים, עסקני מנגנון אפורים, ותיקי האגודות המיקצועיות, זקנים.

בבריטניה כותבים עכשיו ספרים מלר" מדים על "משבר הפרלמנט", וחוקרים את סיבותיו. פרופסורים בריטיים תובעים שיש נוי ומציעים להנהיג שם את השיטה היח סיית הארצית, הנוהגת בישראל, באותו הר להט שבו תובעים פרופסורים ישראלים את התיפך. מדוע?

בגיגוד התיאוריה, חברי-הפרלמנט הנבחר במחוז נשאר תלוי במיפלגתו ללות מוח" לטת. הוא יודע שאין לו שום סיכוי להיב" חר באופן בלתי-תלוי, בלי גיבוי המיפלגה. גם גאוניו כמו בנימין דישראל וצ'רציל לא הצליחו להיבחר באורח עצמאי.

משום כך יודע כל חבר-פרלמנט שאם יפר את המישמעת המיפלגתית, הוא לא ייבחר מחדש. המיפלגה לא תתמוך במר" עמודו בפעם הבאה, והוא יירד מהבמה.

לכן אין חבריה-לכנסת הבריטי, ה"איש", מפר את מרות מיפלגתו ויותר מאשר חבריה-לכנסת הישראלי, לך, ה"חסיד". בצורה אחרת, ובשם אחר, פועלת ועדת-המינויים המיפי גנתית המפורסמת בכל שיטה.

אך יש סיבה חשובה עוד יותר לי שקיעת הפרלמנט הבריטי — סיבה הר נעוצה בעובדה שאנחנו חיים בעידן אמ" צעיר-התיקורת ההמוניים.

זהו גורם מרכזי, שאין הפרוי פפורים המומדים מביאים אותו כחשבון כלי.

שיטת-הבחירות האזורית נולדה עוד ב" ימי התקופה הפיאודלית. כל מחוז חי לו או נפגדה, כמו אנשי קורנול בסידרה פולדארק, לונדון היתה רחוקה-רחוקה. תושבי המחוז הכירו את הנכבדים המ" קומיים, והם ידעו במי הם בוחרים (גם אם הבחירה נקבעה על-ידי הלורד המקור" מי, או גביר אחר). המתרחש במיסדרונות הממשלה בוויטהול האגדתי, בלונדון, היה הרחק מעבר לאופק חייהם.

כל זה השתנה לחלוטין. בני פולדארק של ימינו יושבים יום-יום צמודים למכשיר הטלוויזיה. הם מכירים את ראש-הממשלה ואת מנהיגת האופוזי" ציה כאילו היו בני-מישפחותיהם. כל העוויית-פנים, כל תנועת-יד, כל טיפ עצ" בני של גדולי האומה מוכרים להם. לעו" מת גיימס קאלאהאן ומרגרט תאצ'ר — המועמד "שלהם" בפרלמנט מעורר אצלם רק פיוק.

כאשר בני-פולדארק הולכים עכשיו ל" בחירות, עומדת לנגד עיניהם בעיקר שא" לה אחת: מי יהיה ראש-הממשלה הבא? אם הם רוצים במיסוס תאצ'ר, הם יבחרו במועמד השמרני המקומי — בלי כל קשר לסגולותיו התרומיות. ואם הם רוצים ב" מיסטר קאלאהאן, הם יבחרו במועמד המ" קומי של מיפלגת-העבודה — גם אם זהו

מטומס יודע. השיטה האזורית היא אנאכרוניזם מגוחך בעידן התיקשורת המודרנית. הפוליטיקה הארצית רוקנה את הפוליטיקה המקומית מכל תוכן.

מבחינה זו אין הבדל בין בריטניה ויש" ראל. מי שרוצה לבחור בראש-הממשלה מנתם בגין, מוכרח לבחור בנציגי הלי" כוד — ולא חשוב אם הרשימה היא אר" צית או מחוזית. לא רמת הנבחרים המ" קומיים תקבע, אלא ההכרעה הפוליטית הארצית.

(בחוברת "77" — תוכנית לישראל אחר רח" הצעתי להפריד בין הבחירות לכנסת ובין הבחירות לראש-הממשלה, כדי לשים קץ לצמידות זו. ראש-הממשלה צריך, לדעתי, להיבחר בבחירה אישית ארצית, על-ידי הרוב. אולם גם אם תבוצע רפור" מה זו, אתנגד לבחירות אזוריות לכנסת. פגמיה של שיטה זו עולים בעיני, לאח" שיעור על מעלותיה. אולם או, לפחות, יהיה ממש בטענה שסגולותיו של המועמד לכנסת עשויות להשפיע על בחירתו). התיאוריה העיקרית של הסידר השיטה האזורית אינה עומדת כ" מיבחן המעשי. המציאות הופיחה כי בארצות שבהן היא קיימת, אין רמתם של הנבחרים עולה על זו של עמיתיהם בארצות ה"יחסיות".

ק מבחינה אחת יש הבדל גדול בין בריטניה וישראל — בגודל וב" גיוון המדינה.

אפשר למצוא צידוק כלשהי לשיטה הר אזורית בארץ גדולה מאד, כמו ארצות הברית. הסנאטור מטכסס מייצג אינטר" סים שונים מאלה של הסנאטור מאסא" צ'וסטס.

בריטניה קטנה בהרבה, אבל קיים הב" דל — לפחות מסורתי ופסיכולוגי — בין סקוטלנד וויילס.

בישראל הקטנה, אכחנה זו היא מזוהכת.

יש אינטרסים משותפים חזקים מאד ל" דימויה ולקריית-ארבע. למרות הרחוק הר גיאוגרפי, שכונת-התיקוה בתל-אביב קרובה לקטמונים שבירושלים, והשתיים רחוקות מאד מרמת-אביב ומרחביה. נציג הקיבוצים במפ"ם, נציג מושבי" העולים במיפלגת-העבודה, נציג השכונות בתנועת-הרות, מייצגים ציבורים מוגדרים הרבה יותר מכפי שייצג ח"כ, שייבחר על-פי השיטה האנדרונגוטית. האזורית" היחסית, כנציג שלישי מתושבי חיפה רבתי.

לש עזר מישאלה חסודה בפי מצי" עי השיטה האזורית. לדיבריהם, תביא השיטה לגיבוש שתיים-שלוש מיפלגות גדולות. בעיניהם, זהו אידיאל.

לא ברור מדוע זה טוב. מיפלגת-ענק מגדת בתוכה בכרח סיעות רבות ומגו" גדות. מדוע טובה שיטה זו יותר משיטה שבה קיימות סיעות אלה באופן עצמאי, ומקומות ביניהן קואליציות?

אך העיקר הוא: פשוט אין אמת במענה עצמה.

שוב באה המציאות וטופחת על פני הפרופסורים המלומדים. נכון שבבריטניה ובארצות-הברית (וגם בגרמניה החדשה) יש שתיים-שלוש מיפלגות גדולות. אך הר דבר הוא פרי התפתחות פוליטית אותנ" טית, לא תוצאה של מכניזם של בחירות. וזראייה: בצרפת הוחלפה ש"י טת הבחירות על-ידי שארל דה" גי. הנהגו בחירות אישיות-אזורי ריות. וראה זה פלא: כל עשרות המיפלגות הגדולות והקטנות ממי שיכות להתקיים.

מה קרה? פשוט מאד: המיפלגות מקיי" מות לפני הבחירות קואליציות ארציות או מקומיות, ועליפי שיטה של "שמור לי ואשמור לך" הן מחלקות ביניהן את א"י וזרייה-הבחירה, באמצעות מפתח מוסכם.

אותו הדבר יקרה גם בישראל. המיפלגות הקיימות לא יתעלמנה רק מפני שפורפפור בנשהו המציא שיטת-בחירות כלשהי.

בכל אזור-בחירה תקום מערכת מסר" עפת של קנוניות. הדתיים, למשל, יכנסו לפני הבחירות לברית עם המערך או הליכוד, ויקבלו את חלקם — תחת להקים את הקואליציה אחר"י הבחירות.

האם כדי להשיג הישג כביר זה יש להנהיג שיטה המפלגתית לחזר" טין את הכרעת העם, המחניקה כ"י איבה כל מחשבה חדשה וכל כוח חדש, והמכניסה את המדינה כודה המיפית-סדרם מרושעת?